

J. M. Winchesterová

JEŠTĚ JEDNA LEŽ

Nové město, nový
domov, nový začátek...
než se všechno změní
v noční můru.

THRILLER

 metafora

Přestěhování pro ně mělo znamenat nový začátek. Když ale Kelsey poprvé odvádí svou malou dcerku do nové školky, v nejmenším netuší, že se všechno brzy obrátí v noční můru.

Odpoledne totiž ve školce o holčičce nikdo nic neví. Žádné záznamy o jejím nástupu, žádný důkaz, že by tam vůbec kdy byla. Tím se však spirála děsivých událostí teprve roztáčí...

Jakmile se Kelsey pokusí zkontaktovat svého manžela, zjistí, že zmizel i on. Nedá se mu dovolat a podle vedení školy, kam měl nastoupit jako nový zaměstnanec, nabídku práce nikdy nepřijal.

Tohle všechno Kelsey alespoň tvrdí, když je k případu povolán detektiv Paul Ryan. Tomu tu však od začátku něco nesedí a začíná si v její výpovědi všimnout děr. Čím déle s vyšetřováním pokračuje, tím více nesrovnalostí nachází. A pravda... ta je pohřbená pod hluboko skrytými, důkladně střeženými tajemstvími, která nikdy nemají vyplout na povrch. A možná je ještě o poznání víc znepokojující, než si detektiv Ryan vůbec dovedl představit.

„Jedno mějte na paměti. Jakmile začnete číst, nejspíš budete stránky otáčet až do rána.“

– čtenářská recenze, Amazon

J. M. WINCHESTEROVÁ

JEŠTĚ JEDNA LEŽ

J. M. WINCHESTEROVÁ

JEŠTĚ
JEDNA
LEŽ

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Last One to Lie © 2020 by Jennifer Snow

Published by Thomas & Mercer, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with

Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Hana Sichingerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-563-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-562-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-181-6 (print)

Mému synovi Jakubovi:

Díky že si chceš – někdy – přečíst moje „děsivé knihy“.

A mému manželovi:

Díky že jsem ti směla ukrást příjmení pro své thrillery.

PRVNÍ ČÁST

6. ZÁŘÍ, 11:45

Po šedesáti minutách jógy cítím ještě větší úzkost. Možná se nedokážu uvolnit v místnosti plné neznámých lidí.

„Zkusím si tipnout – jste novopečená maminka.“

Natukám do zámku čtyřmístný kód a pak se podívám na drobnou ženu v barevně sladěném značkovém oblečení. Mezi korálově červeným lemováním sportovní podprsenky a pasem legín vykukuje opálená pokožka. Určitě byla na dovolené. V Marylandu jsme už týdny neviděli slunce – za léto se dalo považovat snad jen pár červencových dnů; hned potom přišel brzký podzim. „Jak jste to poznala?“

„Cvičitelka sotva dořekla namasté, a vy jste už měla srolovanou podložku. V šavásaně jste si skoro nepoležela.“ Žena vyndá ze své skříňky klíčky od auta a zabouchne dvířka. „Takže si čas na hledání vnitřního klidu buď přísně odměřujete, což je můj případ, nebo jste nervózní, že jste moc dlouho pryč.“

Zasměju se a vezmu si ze skříňky telefon.

Žádné zmeškané hovory ani zprávy. „Je to hloupé, vidíte? Lekce trvá hodinu. Přála bych si, aby uvnitř povolili telefony. S vypnutým zvukem.“

„Bojíte se, že by se něco mohlo stát?“

Bojím? „Ne. Já jen... přistěhovali jsme se sem před několik týdnů. Já, můj manžel a dvouletá dcera. Dnes je poprvé v nové školce.“ Schovám telefon do kapsy legín na jógu a zavřu skříňku.

„Aha... tím se to vysvětluje. Neexistuje nic děsivějšího, než když poprvé necháte své dítě s cizím člověkem. Na shledanou příště,“ rozloučí se; když vychází ze studia, zamává dívce na recepci.

Posbírám si věci, rychle obuju boty a dojdu pěšky dva bloky ke svému autu, hodím cvičební podložku na zadní sedadlo a nasednu.

V prázdném autě se mi sevře hrudník. Pár hodin je dost dlouhá doba. Vyzvednu ji dřív.

Stisknu ikonu telefonu na palubní desce a natáhnou se pro bezpečnostní pás. „Volat Malcolma.“

„Vytáčím Malcolma,“ reaguje Bluetooth spojení.

Zařadím se mezi auta mířící na jih. „Krucinál. Špatný směr.“

Čtyři zazvonění, potom hlasová schránka.

„Dovolali jste se Malcolmu Jenningsovi. Zanechte hlasovou zprávu.“

„Ahoj zlato..., právě odjíždím z jógy; napadlo mě, že ti zavolám, jak se dnes máš. Jedu vyzvednout Mikaylu. Dej mi vědět, kdy přijdeš domů na večeři.“ Na semaforech se otočím do protisměru. Následující slova se mi trochu zadrhnou v krku. „Miluju tě. Brzy se uvidíme.“

Když se hovor odpojí, pustím si nahlas svižnou country písničku a dojde mi, že se po józe cítím o trochu lépe. Mým čakrám to protažení určitě udělalo moc dobře. Stěhování do Ellicottu mi přineslo víc stresu, než jsem očekávala. Stěhovat se do nového je vždy náročné, ale byl to posun k lepšímu. Musím tomu věřit. Teď jsem tady; vydala jsem se po nové cestě; chci do toho dát všechno, co dokážu, a dotáhnout to do konce.

Žijí tu Malcolmovi rodiče, takže se můžeme spolehnout na pomoc rodiny, a pro Mikaylu je důležité, aby poznala babičku a dědečka. Jsou to jediní další členové rodiny, které má – moji rodiče zemřeli už dávno.

Malcolmova nová práce je pro rodinu určitě dobrý krok. Na Floridě měl méně příležitostí. Tady se z něho za tři roky stane ředitel střední školy. V malých městech bývá zvykem podporovat a povyšovat místní a Malcolmova rodina pro zdejší komunitu udělala hodně..., ne že by se musel spoléhat na rodinné jméno, aby něčeho dosáhl.

Zastavím na semaforech a potom zahnu do naší klidné čtvrti. Je to pěkná část města. Úplně jiná než čtvrť, kde jsem vyrůstala. Na takovém místě by mohla naše rodina vést klidný a mírumilovný život. Vybudovat si opravdovou budoucnost a být šťastná.

O pět minut později zastavím na parkovacím místě před školkou Paradise. Je to přestavěný dvoupatrový rodinný dům a díky tomu působí vlídně a vstřícně na rozdíl od školek, které bývají ve školách nebo ve sklepeních kostelů. Vyhovuje mi, že je jenom tři bloky od našeho domu, a navíc má skvělá hodnocení na Yelpu. Vystoupím, doběhnu ke školce a vezmu za kliku.

Zamčeno.

Dobře. Je to bezpečné. Hned se cítím lépe.

Děti by mohly spát, proto raději nezvoním. Jen zaklepu a čekám.

Zevnitř slyším tichou písničku, dětské hlásky a cupitání nožiček. To je pro Mikaylu dobré. Socializace je důležitá.

Znovu zaklepu, a když nikdo neodpoví, nakouknu dovnitř oknem vedle dveří.

Konečně. Přichází mi otevřít mladá dívka, kterou jsem ještě neviděla. „Co si přejete?“

„Dobrý den..., přišla jsem si pro Mikaylu. Víím, že jsem tady dřív, ale už bych si ji chtěla vzít domů,“ vysvětlím a usměju se. Určitě nejsem jediný rodič, který trpí úzkostí, když je odloučený od svého dítěte.

Mladá dívka se zamračí. „Promiňte..., kdo že jste?“

„Jsem Kelsey Jenningsová. Mám tady dceru Mikaylu.“

Ráno jsem ji tady nechávala u nějaké jiné paní.“ Nahlédnu dovnitř. V kuchyni na vysokých židličkách sedí řada batolat. Na tácech před sebou mají barevné plastové misky. Drobnýma ručkama si z nich nabírají jídlo a otáčejí mým směrem upatlané obličejky.

„Říkáte, že se vaše dcera jmenuje Mikayla?“ ptá se dívka. Tváří se zmateně a mně se zrychlí tep.

„Ano. Mikayla Jenningsová.“ Nevidím ji na žádné z vysokých židliček.

„Myslím, že jste si musela splést místo,“ namítne.

„Můžu jít dál?“

„Ehm..., máme přísná pravidla..., dovnitř nesmíme nikoho pouštět...“

Pokusí se zavřít dveře, ale já se proti nim zapřu. „Mám tam uvnitř dceru.“ Cítím, jak se mi na krku ježí chlupy. Třesu se zimou, přestože mám tělo zahřáté po cvičení.

„Omlouvám se, paní, ale my tady žádnou Mikaylu nemáme. Poslední dobou nezačal chodit nikdo nový,“ opáčí dívka.

Podlamuji se mi kolena, přesto silou vrazím do dveří, až se dívka zapotácí, a proběhnu kolem ní dovnitř, než mě stihne zastavit.

„Paní..., sem nemůžete.“

Nevšímám si jí. „Mikaylo!“ volám, když vbíhám do kuchyně. Dívá se na mě šest neznámých tváří. „Mikaylo! Maminka je tady.“ Hlavní místnost je prázdná. Na podlaže leží matrace. Polštářky, pokrývky, plyšová zvířátka, vše připravené na spaní. Běžím dál chodbou, ale koupelna je také prázdná..., jen v herně je několik starších dětí. „Ahoj... děti, neviděly jste tady malou holčičku? Má blondaté vlásy. Modré oči.“ Co měla ráno na sobě? Uvědomuju si, že nevím. „Jsou jí dva roky.“

Všechny děti kroutí hlavami.

„Paní, tady nemůžete být. Musím vás požádat, abyste

odešla, jinak zavolám policii,“ varuje mě dívka, která mě sleduje domem.

„Kde je ta druhá žena, která tady byla? Jmenuje se Fran.“ Provedla Mikaylu celou školkou a přihlásila ji. Ta mě pozná. A bude vědět, kde je Mikayla.

„Tady žádná Fran nepracuje. Jenom Rebecca a já.“

Žádná Fran. O čem to sakra mluví? Mám vizitku Fran, vychovatelky z téhle školky. A na webových stránkách je její fotografie. Vizitku jsem nechala v autě v kabelce, ale v žádném případě pro ni teď nepůjdu. Odmítám odejít bez Mikayly. „A kde je tedy ta druhá žena? Rebecca?“

Snaží se mě nasměrovat k předním dveřím. „Na hřišti se staršími dětmi. Paní, tady nemůžete být.“

Ani se nehnu a ona si na mých sto sedmdesát pět centimetrů netroufá. Třesoucí se rukou šmátrám po telefonu.

„Musíte okamžitě odejít,“ vyzývá mě.

„Volám manželovi.“ Jedno zazvonění a potom hlasová schránka. „Dovolali jste se Malcolmůvi Jenningsovi. Zanechte zprávu.“

„Malcolme, hned mi zavolej. Vyzvedával jsi Mikaylu ze školky? Zavolej mi. Je to nutné.“ Ukončím hovor a obrátím se zpět k dívce. „Kde je Mikayla?“

„Tady není. Nikdo si ji nevyzvedával, protože tady nikdy nebyla. Jste si jistá, že jste ve správné školce?“

„Děláte si ze mě legraci?“ Můj zvýšený hlas ji přiměje o krok ustoupit. „Myslíte si, že matka zapomene, kde nechala svoje dítě?“ Místnost se točí, podlamují se mi kolena.

„Dobře, paní – uklidněte se. Zhluboka se nadechněte.“ Položí mi ruku na rameno, ale já ucuknu a zamířím zpět do kuchyně.

Tohle je nějaký krutý omyl. Musí tady být. Třeba ji Rebecca vzala s sebou na hřiště s ostatními dětmi. Možná odešla na zahradu, když nikdo nedával pozor. Vyhlédnu ven kuchyňským oknem, ale zahrada je prázdná.

Otevrou se přední dveře a vnitřek domu zaplní veselé hlásky. Spěchám za nimi. Starší děti a další žena, pravděpodobně Rebecca. Prohlížím si jejich tváře. Mikayla mezi nimi není.

„Kde je moje holčička?“ Blížím se k nim a celé tělo se mi nekontrolovatelně třese.

Rebecca vytřeští oči a stoupne si před děti, aby stála mezi mnou a jimi. Jako bych jim chtěla ublížit. Já přece nemohu být ta, kdo tady ztratil dítě. Snažím se zhluboka dýchat, ale dech se mi zadržává v krku. „Hledám svou dceru.“ Vší silou se nutím zůstat v klidu. Určitě se to vysvětlí. „Jmenuje se Mikayla. Jsou jí dva roky. Nechala jsem ji tady dnes ráno se ženou, která se jmenuje Fran.“

Rebecca se zamračí. „Je mi líto, paní, ale nikdo takový tady nepracuje.“

Srdce mi tluče tak rychle a silně, že bych přísahala, že mi vybuchne hrudník. Když kolem mě probíhají děti do kuchyně, chytnu se zárubní. „Musím znovu zavolat manželovi,“ rozhodnu se a svezu se po stěně na zem. Stisknu opětovné vytáčení. Zase hlasová schránka.

Proč to nebere? Několik hovorů v průběhu pár minut, musí mu být jasné, že jde o něco vážného. Otevru vyhledávač, ale klepou se mi ruce. Nedokážu psát. „Prosím vás..., napsala byste tam střední škola Saint Bishop na Maple Street...?“ Podám telefon Rebecce. Musím mluvit s Malcolmem. On bude vědět, co dělat. Bude vědět, kde je Mikayla.

Rebecca zaváhá a podívá se na druhou ženu, ale pak si telefon zdráhavě vezme.

Chvilku nato mi ho vrátí. Slyším vyzvánění.

Ozve se rozjařený hlas recepční. „Škola Saint Bishop. Jak vám můžu –“

„Potřebuju mluvit s Malcolmem Jenningsem. Učí v desáté třídě. Je to naléhavé.“ Mám sucho v ústech a skoro

nedokážu formulovat slova. Ruce se mi třesou tak divoce, že musím silou svírat telefon, aby mi nevypadl.

„Malcolm... Jennings, jste říkala?“

„Ano!“

„On tady učí? V této škole?“ Další zmatený hlas.

„Ano! Prosím, pospěšte si. Musím s ním hned mluvit.“

„Ehm..., omlouvám se, paní, ale nevidím jeho jméno v seznamu pedagogů...“

„Nastoupil k vám teprve letos. Na začátku pololetí. Je nový.“

Rebecca a druhá žena stále mlčí. Dívají se, poslouchají. Soudí.

„Vydržte, prosím,“ požádá recepční.

„Prosím, pospěšte si,“ šeptám. Něco je špatně. Cítím to hluboko v kostech. Děje se něco hrozného.

Rebecca a ta dívka si šeptají v chodbě a pozorují mě.

No tak, Malcolm! Možná skončil hodinu dřív a vyzvedl Mikaylu. Musí vědět, kde je.

Zvedá se mi žaludek a polykám sliny, které se mi hromadí v ústech.

„Haló, paní, jste tam ještě?“ Školní recepční je zpět.

„Ano. Kde je Malcolm?“

„Právě jsem si ověřila, že tady nikdo takový neučí.“

„Říkala jsem vám, že je u vás nový. Právě nastoupil.“
Proč mě nikdo neposlouchá?

„Omlouvám se, paní. Máme záznam o tom, že u nás byl Malcolm Jennings na pohovoru..., ale to bylo loni. Nabídlí jsme mu místo, ale na začátku nového školního roku se neukázal.“

Telefon mi vypadne z ruky, nedokážu se nadechnout. Pohled se mi rozmlží, celé tělo se chvěje.

„Paní..., voláme policii.“

Nevím, kdo to řekl... Hlas zněl hodně z dálky. Ale policie. Ano. Potřebujeme policii.

6. ZÁŘÍ, 12:56

Ta ženská je nepochybně blázen.

„Vy si to nebudete psát?“

Obrátím se k policistovi, který přijel jako první. Zelenáč. Jeho uniforma voní novotou. Je hladce oholený a ještě neztratil dětsky nevinný vzhled. V jeho očích se stále dá najít optimismus policisty, který si myslí, že dokáže něco změnit. Jako bych se viděl v zrcadle... před patnácti lety. „Nepotřebuju to. Všechno je to tady,“ poklepu si na spánek.

Když bude třeba, papíry s poznámkami mu později zabavím. Prohlížím si místnosti ve školce, ale vypadá to tu přesně tak, jak jsem čekal. Řada postýlek pro miminka, na zemi matrace pro větší děti, vysoké židličky, spousty hraček... a slabý zápach hovínek.

„Zaměstnanci tvrdí, že ji nikdy předtím neviděli, ale ona trvá na tom, že tu nechala své dítě. Manželovi se nemůžeme dovolat.“ Ztiší hlas. „Paní Jenningsová zřejmě nevěděla, že její manžel nepracuje v místní škole, jak jí tvrdil.“

„Hm, informovali mě.“

A já na to na stanici namítl, že potřebuji spíš pevnou svěrací kazajku, a ne detektiva z kriminálního oddělení. Pohřešované děti nejsou můj obor. Všichni to vědí. Je k vzteku, že si Mike vzal dovolenou a na mě vyšel případ, kterému bych se jinak zdaleka vyhnul.

„To není možné, děti se přece nemůžou jen tak vy-
pařit,“ mudruje zelenáč.

Jestli zůstane ve službě dost dlouho, začne věřit napro-
stému opaku.

Zvýšené hlasy z chodby nás přimějí k tomu, abychom
tam zamířili.

Nějaká žena podlézá pásku označující místo činu, kte-
rou jsou přelepené dveře. „Rebecca... Jacqueline!“

„Paní..., sem nesmíte. Školka je zavřená.“ Náš zelenáč
se staví ženě do cesty.

Všem rodičům okamžitě zavolali, aby si vyzvedli své
děti, když tahle... Kelsey Jenningsová odmítla odejít bez
své vymyšlené dcery.

Dívám se na paní Jenningsovou, která sedí na zemi
na chodbě. Krizová terapeutka z oddělení Carla si sedá
vedle ní. Paní Jenningsová je asi dost pohledná, pokud
dokážu soudit podle tváře, kterou vidím pod šmouhami
rozteklé řasenky a rozmazané rtěnky. Sportovní oblečení
naznačuje, že byla právě cvičit. Což znamená, že pravdě-
podobně patří k vyšší střední třídě. Ženy v domácnosti
z předměstí jsou jediný důvod, proč existují dopolední
cvičební lekce.

Carla mi věnuje pohled. „Ahoj Paule,“ pozdraví a její
výraz potvrdí moje podezření.

Jasně. Blázen.

Pokývnu jí na pozdrav.

„Tohle je moje školka,“ namítne žena, která právě vešla.

„Vy jste Alisha Bennetová?“ táže se náš zelenáč.

Nakouknu mu přes rameno do poznámek. Vypytał
se fakt svědomitě. Poznamenal si všechny klíčové hrá-
če a časovou osu událostí. Dokonce si po straně připsal
i vlastní hodnocení. Snad to pomůže, abychom tohle
měli rychle z krku.

„Ano, a někdo mi musí vysvětlit, co se tady děje,“ do-

žaduje se Alisha Bennettová. Kancelářský kostýmek, deseticentimetrové podpatky, odbarvené blond vlasy, chirurgicky zvětšené rty. V očích se jí nejspíš rozsvítí znak dolaru pokaždé, když vidí dítě.

Přirozeně jsem doufal, že to bude menší, roztomilá starší dáma, která voní jako čokoládové sušenky. Chápete, prostě tak, že by neublížila ani mouše.

„Právě se tomu snažíme přijít na kloub,“ vysvětluje jí náš zelenáč.

„Volá mi spousta rozhořčených rodičů a vyhrožují, že přestanou posílat děti do mého zařízení,“ rozčiluje se paní Bennettová.

Ano, tohle by mohlo školce Paradise trochu pokazit kšefty.

„Snažíme se kolem toho nedělat příliš velký rozruch.“

Zelenáč musí mít zkušenosti ve styku se zákazníky. Jeho konejšivý tón paní Bennettovou viditelně zklidní.

„Paní Bennettová, moc se omlouvám!“ Mladá zaměstnankyně se zatváří zkroušeně. „Snažili jsme se vám nejprve dovolat.“

„Měla jsem celé dopoledne schůzky,“ odpoví paní Bennettová a zvedne ruku s nedodělanými nehty.

Patrně jsme jí překazili zkrášlovací den.

„To je ona?“ Majitelka školky kývne na Kelsey Jenningsovou, na kterou už zřejmě začala působit sedativa. Hlavu má svěšenou, blond vlasy jí padají do tváře a oči se jí zavřely.

Přítakám, a když paní Bennettová vykročí směrem ke Kelsey Jenningsové, zarazím ji. „Nebojte – nikam vám neuteče.“ Obrátím se na našeho holobrádka: „Dali jí něco?“

„Myslím, že ano. Mírná sedativa. Když jsem přijel, byla hrozně rozčilená. Musel jsem jí nasadit pouta, dokud se neuklidnila. Křičela a chtěla, aby jí dali její dceru... Děti i rodiče byli vystrašení.“

„Dobře. Fajn...“ Otočím se k majitelce školky. „Paní Bennettová, musíme vám položit několik otázek.“

„A vy jste kdo?“

„Detektiv Ryan.“

„Pak jediné v mé kanceláři,“ rozhodne a odvede nás chodbou do zamčené místnosti v zadní části domu. Hodí kabelku na stůl a vytáhne žaluzie. Slunce ozáří mrak zvrženého prachu. Tady dlouho nikdo nebyl.

Jsem si jistý, že patří k majitelům, co se snaží být v práci co nejmíň, aby se její schopní zaměstnanci necítili přlíš pod dohledem.

„Takže, paní Bennettová...“

Zvedne jeden z prstů s upravenými nehty. „Nejprve si potřebuju doplnit kofein.“

Policejní ucho po mně strelí pohledem, ale já přikývnu. „Ale jistě. Jen se pohřešuje dítě; není kam spěchat.“

Než vloží kapsli do draze vypadajícího kávovaru na svém stole, rozhlédnu se kolem.

Kancelář jako by nepatřila ke zbytku domu. Tmavě modré stěny zvýrazněné bílými prvky, olejomalby a drahý mahagonový nábytek vytvářejí dojem, že jde o sídlo právníka. Jen několik děkovných kartiček a pár hrozně načmáraných kresbiček rodin a zvířat, které visí na nástěnce, prozrazuje, že by tahle žena mohla mít něco společného s dětmi.

Kávu má hotovou, ještě roztrhne balíček sušenek a pak mě posunkem vybídne, abych začal s otázkami.

„Jak dlouho tuhle školku vlastníte?“ ptám se.

„Otevřela jsem tady v roce 2010. Mám ještě několik dalších zařízení..., a než se zeptáte, ani v těch není žádná Mikayla Jenningsová.“

Krucinál. Další práce. „Bohužel tam budeme muset někoho poslat...“ Podívám se na našeho zelenáče a on pochopí. Připíše si poznámku do sešitu.

Paní Bennettová rozhodí rukama a teatrálně se sesune do křesla. „Snažím se tady podnikat – v oboru, který je zcela závislý na důvěře, detektive. Rodiče už mi posílají e-maily, že nebudou naše služby nadále využívat.“ Odloží mobil na stůl a předkloní se. „Je skutečně nutné působit rozruch i v dalších zařízeních? Vážně věříte, že na šílené historce té ženy něco je?“

Ne. „Bereme vážně každý případ pohřešované osoby. Ale počkáme do večera, než pošleme policisty do ostatních školek.“

Zelenáč si odkašle.

Tohle je proti pravidlům. Ano, já vím. A je mi to fuk. Paní Bennettová má také svoje práva – a jsem si jistý, že si to moc dobře uvědomuje. Kdybychom ji moc vytočili, buď by naše oddělení zažalovala, nebo by si nechala zaplatit náhradu za škody, které jsme způsobili jejímu podnikání, jen co by se prokázalo, že matka nemá pravdu.

„Paní Jenningsová trvá na tom, že svou dceru nechala tady...“ Natáhnu se pro nováčkovy poznámky a zalistuju v nich. „Tvrdí, že to bylo těsně před osmou.“

„Otevíráme až v půl deváté.“ Paní Bennettová se pohodlně opře, jako by se tím všechno vyřešilo.

„To je pro většinu pracujících rodičů dost složité, ne?“ Pracovní doba od devíti do pěti je dávno minulost. Většina úřadů a podniků v současnosti začíná dřív a končí později. Co dělají zaměstnaní rodiče se svými dětmi předtím, než školky otevřou?

Paní Bennettová se zhluboka nadechne. „Naše školka se zaměřuje na trochu jinou... vyšší vrstvu, ve které pracuje mimo domov většinou pouze jeden rodič.“

Na bohaté snoby. Už mi to došlo.

„Netvařte se tak pohrdavě,“ ohradí se.

Podívám se na našeho nováčka; přikývne. Asi se fakt tvářím pohrdavě.

„Řada maminek zůstává doma a sem dávají děti, jen aby si na chvíli odpočinuly..., a pochopitelně také proto, aby se dítě socializovalo při předškolní výchově,“ pokračuje.

„Pochopitelně. Takže tady dnes nikdo nebyl dřív?“

Paní Bennettová se zvedne a dojde ke dveřím. Vyndá zaměstnanecké karty z píchaček, které visí na stěně před kanceláří. Vráť se a podá mi je. „Tyhle dívky to stíhají taktak načas.“

Zkontroluju si data a časy. Osm třicet čtyři a devět čtyřicet osm. „Nikdo jiný dnes v práci nebyl?“

„Do našich programů přijímáme každý rok jen omezený počet přihlášek. Dodržujeme standardní počet: pět batolat na jednoho pracovníka a osm starších dětí na jednoho pracovníka. Tím pádem je seznam našich zaměstnanců krátký. V této školce jsou primární učitelky a ošetřovatelky Rebecca a Jacqueline a v případě nemoci nebo dovolené je vystřídá suplent.“

„Předpokládám, že záznamy zaměstnanců to potvrdí?“

„Rozhodně.“

Takže kromě Kelsey Jenningsové tady před osmou nikdo nebyl. „Máte ve svých zařízeních videokamery?“

Ukáže na tu v rohu kanceláře. „Tuhle... mám tady důvěrné informace... a další tam, kde děti spí, aby je bylo možné sledovat bez toho, že by do místnosti někdo vcházel a budil je. A třetí sleduje přední dveře. Jinak ne. Věřím svým zaměstnancům a respektuju jejich soukromí.“

„Ale co se týče důvěrných informací, které máte tady, to jim nevěříte?“ Kývnu k sefju pod stolem.

„Máte ještě nějaké otázky, detektive?“

Zalistuju v poznámkách našeho zelenáče, ale vypadá to, že všechny potřebné informace už získal od zaměstnanců... a některých rodičů. Sakra, ten je ale pečlivý. Za

deset let, až z něho vyprchá ten optimismus, by z něho mohl být opravdu dobrý detektiv.

Chystám se k odchodu. Rychlá kontrola záznamů kamery nade dveřmi by měla dokázat, že tady paní Jenningsová ráno nebyla. „Ne, myslím...“ Zarazím se, protože spatřím další poznámku. „Hm, jen jedna věc – tvrdí, že tady nechala svou dceru se ženou, která se jmenuje Fran.“ Prohlížím karty z píchaček, ale tohle jméno nevidím.

„Fran? Ta od nás dávno odešla. Starší dáma, šedesátnice. S dětmi to uměla, ale měla nějaké zdravotní problémy...“

„Ale Fran tady pracovala?“

„Ano. Ale jak jsem řekla, už u nás není.“

„Můžu vidět záznamy z kamery nade dveřmi z dnešního rána?“

Nenalakované nehty se otráveně rozletí po klávesnici a o chvíli později natočí monitor ke mně.

Mžourám na černobílé obrázky. Kamera je bohužel nasměřovaná v úplně podivném úhlu a zabírá ulici, a ne schody. Ale z auta parkujícího na ulici vidím dost, abych se začal případu věnovat naplno. Auto o pár minut později odjíždí.

„Co se stalo?“ Zkontroluju čas. Záznam začíná v 8:03. „Můžeme to vrátit o kousek zpátky?“

Paní Bennetová potřese hlavou. „Kamery jsou načasované. Spouští se v osm hodin. Všechny tři naše školky v noci střídavě monitoruje místní agentura. Aby byla jistota, že prolézačky venku a ostatní zařízení jsou bezpečné. Žádná další bezpečnostní opatření v této čtvrti jinak obvykle nepotřebujeme.“

Kamery nezačnou nahrávat před osmou. Fran by tohle věděla.

„Chodí Fran někdy do školky na návštěvu?“ zajímám se, protože je jasné, že se věci začínají komplikovat.

„Chodívala,“ odpoví paní Bennettová obezřetně, „ale v posledních měsících tady nebyla.“

„Dostala by se ještě dovnitř? Má klíč?“

„Přední dveře nejsou na klíč. Každý zaměstnanec má svůj kód.“

„Předpokládám, že když se zaměstnancem ukončíte pracovní poměr, kód se zruší?“

Přikývne, ale lehce si skousne vnitřní okraj rtu.

„Vždycky?“

Paní Bennettová otráveně vzdychne. „Fran byla jako rodina. Nikdy by nikomu neublížila, nebo dokonce neunesla dítě. Tohle je směšné.“

Kdybych dostal dolar pokaždé, když tomuhle někdo uvěřil. „Budu potřebovat kontaktní informace té Fran – telefonní číslo, adresu...“

Paní Bennettová si stoupne a zkříží ruce na hrudi. „Jistě, detektive. Jakmile mi ukážete soudní příkaz.“

6. ZÁŘÍ, 14:04

Nohy se mi podlamují a mozek mám zamlžený, když stoupám po schodech k domu. Sedativum, které mi dali ve školce, mě nezavalo úzkostí; jen se postaralo o to, že ten strašný strach na mně teď není vidět. Moje končetiny nedokážou reagovat na obrovský příval adrenalinu, který se mi vyplavil do těla, a mozek má problémy rozeznat, co je skutečné, a co ne. Chce se mi křičet. Mám chuť do něčeho praštit. Chci zpátky Mikaylu. Ale jsem uvězněná ve vlastním těle.

Malcolmovi se pořád nemůžu dovolat. Moji nervozitu ještě zhoršilo, že to nezvedli ani jeho rodiče. Jsou pryč, na další misijní cestě, v místě s omezeným mobilním signálem, ale to jsem věděla. Policie zpochybňuje všechno, co řeknu, protože to, co se mi stalo, nemůžu ničím doložit. A zdá se, že jí to takhle nesmírně vyhovuje.

Jenže já nejsem blázen, ani si nevymýšlím. Mikayla existuje. Je někde tam venku...

Běhala bych ulicemi a tloukla na jedny dveře po druhých, kdyby mé tělo a mysl spolupracovaly, ale prášek, který mě přiměla spolknout policejní krizová terapeutka, mě odrovnal mnohem víc než jakákoliv droga, kterou jsem kdy zkusila. Neměla jsem si ho brát, ale v tu chvíli se zdálo, že odporovat policii není ten nejlepší nápad. Potřebuju ji mít na své straně.

Blížíme se ke vstupním dveřím a detektiv Ryan je vedle mě tak blízko, že cítím jeho lacinou vodu po holení. Kom-

binace staromódního bergamotu a čerstvé máty. Zvedá se mi z ní žaludek. Chtěla bych být sama, ale vím, že to nepřipadá v úvahu. Tohle je teprve začátek.

„To je vaše auto?“ ukazuje na vůz zaparkovaný na ulici před domem.

Ohlédnu se, abych na něj viděla. „Poslední dobou tady v okolí stává.“

Poznamená si typ auta a značku do notesu, který sebral mladšímu policistovi – tomu milému, s laskavýma očima a vstřícným chováním, který mě ve školce vyslechl jako první. Působil, jako by mi aspoň chtěl věřit, a celou situaci bral vážně.

Kéž by tu ještě byl.

Zápasím s klíči, prohrabuji se ošoupaným zlatým a stříbrným kovem. Jeden zkusím vsunout do zámku, ale zasekne se.

Detektiv Ryan mě sleduje tak nakvašeným pohledem, že klíče upustím. Když kov hlasitě zazvoní o práh, leknu tím sebou cuknu.

„Pomůžu vám,“ nabídne se a zvedne je. „Který klíč?“

Odstoupím ode dveří a zírám na kroužek s klíči. Musím se dát dohromady. „Jeden z těch stříbrných.“

Jeden zkusí. Funguje. Otevře dveře a ustoupí stranou, aby mě nechal vejít jako první.

Na strnulých nohou vejdu dovnitř. To silné sedativum od krizové terapeutky rozhodně byla chyba. Připadám si jako ve snu. Nic kolem mě nepůsobí povědomě a bezpečně. Ovívá mě chladný vzduch, a když vydechnu, mám pocit, že slyším ozvěnu. Takhle by se člověk doma neměl cítit.

Slyším, že přijela další auta. Pátrací tým. Školku už celou prohledali. Teď prohledají dům. Nevěří, že Mikayla někdy byla v té školce. Zdá se, že nevěří ani tomu, že existuje, přestože mám fotografie v peněžence a pečlivě

a podrobně jsem jim popsala, co se dnes dělo. A úplně stejnými slovy jsem to opakovala mnohokrát dokola.

Podle nich je tohle pátrání ztráta času. Detektiv Ryan dokonce ani neskryval znechucení, když pátrací akci cestou sem vysílačkou nařizoval.

Otočím se, abych stála čelem k němu. „A co bude s mým autem u školky?“ Nebyla jsem schopná řídit, a dokonce jsem si na ně doteď ani nevzpomněla.

„Necháme ho sem odtáhnout, když si to budete přát, nebo si ho můžete vyzvednout sama..., až se budete cítit líp,“ odpoví.

Cítit líp. Jako bych byla nemocná. Já jsem oběť zločinu.

Nečeká, pro co se rozhodnu, a rovnou pokračuje: „Moji lidé teď musí prohledat váš dům. Každý centimetr. To dítě se může ukrývat kdekoliv.“

To dítě. Tak chladné. Tak necitlivé.

Ukrývat. Proč by se měla moje malá holčička ukrývat? Jak by se vůbec mohla dostat sama ze školky domů? To, co ten člověk říká, nedává smysl. Srdce mi zběsile tluč v hrudi...

Oni si myslí, že nikdy neopustila dům.

Otevřenými vstupními dveřmi vcházejí neuniformovaní policisté s gumovými rukavicemi na ruku. Detektiv Ryan mě nechá, abych s nimi mluvila, a já zároveň také pečlivě pročesávám dům. Za hodinu z něj budou tihle cizí lidé znát každou píď. Budou se prohrabovat v osobních věcech, prohledávat vzpomínky, obrátí všechno vzhůru nohama a rozcupují to na kousky a já to pak celé budu muset dát zase dohromady.

Zaštěká pes a já se s leknutím otočím. Dva němečtí ovčáci v policejních vestách předvádějí, jak poslouchají povely svých psůvodů.

Detektiv Ryan se otočí a pohlédne na mě. „Tohle je standardní postup.“

„Pátrací psi? Copak můžou najít něco, co by tahle trojice policistů v rukavicích nenašla?“

„Nejsou to obyčejní pátrací psi...“, namítne detektiv Ryan.

Psi se přiblíží a mně dojde, co jsou zač. Vyhledávají mrtvé. „Vy si myslíte, že je mrtvá?“

Odkáže si. „Zatím si nemůžeme být jistí vůbec ničím.“

Udělá se mi zle, proto rychle odběhnu na toaletu na chodbě. Zabouchnu za sebou, sesunu se na podlahu, kolena přitáhnu k tělu a čelem opřená o ně se snažím zhluboka dýchat.

Nedokážu být u toho, až tihle lidé budou prohledávat dům. Až ti psi budou pátrat po těle.

Mikayla tady není. Není mrtvá. Pohřešuje se a oni ztrácí čas tím, že hledají tady. Měli by prohledávat Franin dům. A ostatní školky. Domy zaměstnanců. Měli by se snažit najít Malcolma. Když si na něho vzpomenu, stáhne se mi žaludek. Lhal. Nenastoupil na nové místo na střední škole. Proč by o tom lhal? Kde trávil čas, když ne ve škole?

A kde je teď? V čem dalším ještě lhal? A proč mi sakra nebere telefon, když se pohřešuje jeho dcera?

Znovu zkusím jeho číslo a znovu naskočí hlasová schránka.

„Tady je Malcolm Jennings. Zanechte zprávu.“

Zavěším a hodím telefon na podlahu. V uplynulých třech hodinách jsem mu volala snad každých pět minut. Nechala jsem mu šestnáct hlasových zpráv. Každou o něco zoufalejší a naléhavější než tu předchozí...

Kde sakra vězí?

Dlouho jen sedím na zemi, než znovu naberu sílu, abych dokázala vstát. Když se zvedám z podlahy, snažím se nevnímat zvuk kroků shora a zoufale se modlím, abych neuslyšela štěkot psů.

Jen kroky a ticho.

Umyju si obličej. Studená voda mi pomáhá probrat se z útlumu po sedativech. Otevřu skříňku a odsouvám stranou lahvičky léků na předpis, dokud nenajdu malou tubičku korektoru.

Zafunguje a jako kouzlem zakryje černé kruhy pod mýma očima, ale na zamaskování zoufalství by byl potřeba zázrak. Sedativum pomalu přestává účinkovat a mně se stahuje hrudník, jak na něj ztěžka dosedá realita toho, co se děje.

Mikayla je pryč.